

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

II. In Romani Ducis electione, quæ fuerint partes Pontificis. Illi licuit quod libuit. Sed jure ordinario hoc populo competebat. Magna tunc Pontificis reverentia per Occidentem. Ejus sedes Romæ ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

κελαίας, ἐ Καλαβρίας τοῦ λαοῦ ἐπέθηκαν. Tributum imposuit in capita tertiae partis populorum Siciliae atque Calabriae. Misso deinde edicto, quo imagines dejici praecipiebat, Romano Pontifici gratiam suam Leo pollicetur, si nefariae definitioni subscriberet. alioqui suo gradu quantocyus pellendum minatur. Gregorius statim se adversus hostilem Principis animum parat, monētque Pentapoleos & Venetiarum exercitus ut ab ea impietate sibi caveant. Subita rerum conversio; omnium mentes ad Pontificem tuendum inclinatae, ab Exarchi obsequio deficiunt, & delectu suo quique sibi Duces praeficiunt, ut testatur Anastasius. Tunc ergo Ducem Romana provincia, quemadmodum & ceterae, suo arbitratu, id est, procerum delectu, habuit; qui eodem jure uteretur in administranda republica, quo Duces ab Imperatore missi.

II. Si queratur quamnam fuerint partes Romani Pontificis in Ducis creatione, non obscure responderi potest ex Anastasio, procerum suffragiis electum, quemadmodum in ceteris civitatibus. Attamen ea erat Summi Pontificis auctoritas, ut illi in eo negotio licuerit quod libuerit. Ceterum si de ordinario jure agatur, ea omnia à Senatu populōque Romano peracta sunt. Nul- lum enim imperium in Italia vel in Romana provincia exercebat Romanus Pontifex. Verum tanta ejus erat apud omnes reverentia, ut difficiliore Principum controversias componeret, & bellorum pacisque momenta temperaret. Hoc observat Gregorius II. in epistola ad Leonem; docētque Pontificis solium Romae eo consilio constitutum, ut pacem Orientis & Occidentis concilieret, sequē medium, veluti parietem quandam intergerinum, Principum collisionibus interponat. Addit universum Occidentem oculos ad se conversos habere, & ab omnibus Occidentis regnis beatum Petrum terreni cujusdam Dei loco haberi. Quid ergo tantae auctoritatis viro non licuit in nova Romani Ducis constitutione? praecipue cum ad ejus tuitionem, & religionis securitatem, haec consilia cape- rentur. Sed aliud est majestate nominis & dignitate sedis aliquid à volentibus impetrare, aliud jure suo agere. quod nondum Gregorio compete- bat. Voluerunt Itali in apertam defectionem erumpere, & novum Principem creare. Sed Pontifex intercessit, & hortatu Luitprandi Regis in amicitiam rediit cum Eutychio Exarcho, eique suam auctoritatem, teste Anastasio, restituit in Romana civitate.

III. Ex iis quae retuli componi potest

discrimen quod intercedit inter Latinos Historicos & Græcos. Theophanes enim, eumque secuti Zonaras & Cedrenus, do- cent Gregorium II. Romam atque Italia- m ceterasque Occidentis provincias ab obedientia imperioque Leonis abduxisse. Nostri verò constanter asserunt eum in of- ficio populos continuisse, & in fide Imperio debita. Itaque dicendum est, ex haeresi à Gregorio damnata occasione quidem sumpsisse Italos pellendorum Ducum ab Imperatore constitutorum, & vectigalium retinendorum. Sed ille tantum absuit à rebellionem fovenda, ut Exarchum in integrum restituerit. Vel planè dicendum est, Græcos scriptores ea omnia velut in unum fas- cem conjecisse quae diversis temporibus ac- ciderunt, remque totam ad Gregorium II. retulisse, cujus origo tantum inde peti de- beat. Revera enim Gregorius II. Leonem binis literis monuit, sed non excommuni- cavit; quamvis ita ferat communis opinio, quam nos quoque secuti sumus libro primo cap. 1. §. iv. Gregorius verò III. monitum per literas suas Principem, inter ceteros, non autem nominatim, excommunicavit in Synodo Romana.

IV. Leo autem adeo exarsit, ut patrimo- nia Ecclesiae Romanae in Calabria & Sici- lia sita in fiscum redegerit; quemadmodum observant Adrianus & Nicolaus, qui ea incassum ab sequentibus Imperatoribus, etiam Orthodoxis, repetiverunt. Eorum patrimoniorum redditus annuus auri talenta tria & semis consciebat, ut ait Theopha- nes: *Appellata patrimonia sanctorum principum Apostolorum, qui apud veterem Romam in ve- neratione sunt, illorum Ecclesiis jam olim per- solvi solita, auri talenta tria & semis, ara- rio publico solvi jussit.* Sciunt omnes patri- monia illa Calabriae & Siciliae, latifundia fuisse quae per Defensores eò missos Summi Pontifices curabant; ut patet è variis epi- stolis Gregorij Magni, vel, ut loquitur Ni- colaus, *disponendo per familiares suos regere stu- debant.* Attamen Nicolao Alemanno viro eruditissimo placuit, ea patrimonia, census & tributa fuisse quae ab Imperatoribus Ec- clesiae Romanae, non munificentiae & largi- tatis nomine, sed ut jure debita penderentur. Atqui è Theophanis verbis, quibus innititur, contrarium colligere poterat, etsi alia deessent argumenta. Qua enim ra- tione Leo hanc auri summam aerario inferri praecipit, si à fisco solvenda erat, & non aliunde exigenda? Nec felicius illi cedit conjectura, cum existimat Ludovicum Pium donatione sua restituisse Ecclesiae Ro- manae ea tributa quae illi quondam, Impe-

Theophanes in Chronico: & c. c. xi. p. 116. c. 2. & p. 116. c. 3. & p. 117. c. 1.

Hadrianus in ep. ad Carol. M. Nicolaus in ep. ad Michaelē.

Theophanes: πὸ ἀρχαίων πρὸς τὴν ἑκκλησίαν τῆς Ῥώμης ἀπὸ τῆς βασιλείας τῆς Ῥώμης ἐπιπέσειον καὶ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ῥώμης ἐπιπέσειον πέντε ἑκατὰ καὶ ἑξήκοντα ἄρτα χρυσίου καὶ τὰς ἀρχαίας τῆς Ῥώμης ἀρχιεπισκοπῆς ἀρτάρια.

Nicolaus Alemanus in Disert. de Lateran. Patrimonia c. 14.

Donatio Ludovicis Necnon & c. c. xi. p. 116. c. 2. & p. 116. c. 3. & p. 117. c. 1.

Atali. Anastasii Romanus Episcopus: & c. c. xi. p. 116. c. 2. & p. 116. c. 3. & p. 117. c. 1.

Cyprianus II. in ep. ad Leonem: & c. c. xi. p. 116. c. 2. & p. 116. c. 3. & p. 117. c. 1.

Anastasio: & c. c. xi. p. 116. c. 2. & p. 116. c. 3. & p. 117. c. 1.